Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Legenda Aurea - Cod. Aug. perg. 256

Jacobus <de Voragine>

[S.l.], [14. Jahrh.]

De sancto Remigio

urn:nbn:de:bsz:31-66161

Visual Library

inamplexu ruunt. Cumque hora prandii adesset, corvus duplicatam partem panis attulit. Cumque Antonius miraretur, respondit Paulus quod deus sibi omni die talem ministraret, et nunc ob hospitem duplicavit. Pia vero oritur questio quis magis dignus esset dividere panem. Defert Paulus hospiti et Antonius seniori. Tandem uterque manum apponit, et equaliter dividunt panem. Cum autem Antonius rediens iam celle sue appropinquaret, vidit angelos Pauli animam deferentes. Qui velociter rediens invenit corpus Pauli flexis genibus in modum orantis erectum, ita ut ipsum vivere estimaret. Sed cum iam mortuum consideraret, dixit: O sancta anima, quod gerebas in vita, in morte monstrasti. Cum autem non haberet unde sepulturam faceret, ecce duo leones advenerunt et foveam faciunt. Sepultoque eo ad silvam redierunt. Antonius autem tunicam Pauli ex palmis contextam assumpsit, qua postmodum in sollempnitatibus vestiebatur. Obiit autem circa annos domini cc.lxxxvii.

De nomine Remigii

Remigius dicitur a remi quod est pascens et geos quod est terra, quasi pascens terrenos doctrina. Vel a gyon quod est luctatio, quasi pastor et luctator. Pavit enim gregem suum verbo predicationis, exemplo conversationis, suffragio orationis. Est enim triplex genus armorum, scilicet defensionis ut scutum, inpugnationis ut gladius, munitionis ut lorica sive galea. Luctatus est igitur contra dyabolum scuto fidei, gladio verbi dei et galea spei. Cuius vitam Hincmarus Remensis archiepiscopus conscripsit.

De sancto Remigio

Remigius doctor egregius et confessor domini gloriosus quodam heremita taliter vaticinante prenuntiatus est. Cum enim Wandalorum persecutio totam fere Franciam devastasset, quidam reclusus vir sanctus qui lumen oculorum amiserat pro pace ecclesie Gallicane crebris orationibus dominum exorabat. Et ecce angelus domini in visu ei astitit eique dixit: Scias quod mulier Cilina nomine filium nomine Remigium generabit, qui gentem suam a malorum incursibus liberabit. Cumque evigilasset, statim ad domum Ciline venit et que viderat enarravit. Cumque illa non crederet eo quod anus esset, ille respondit: Scias quod cum puerum ablactaveris, oculos meos de lacte tuo perunges et statim mihi visum restitues. Cumque predicta hec omnia contigissent, Remigius mundum fugiens reclusorium intravit. Crescente autem eius fama, cum esset xxii annorum, ab omni populo in archiepiscopum est electus. Tante autem mansuetudinis fuit quod passeres ad mensam eius venientes de manu eius ciborum reliquias comedebant. Cum quadam vice apud quandam matronam hospitatus fuisset et illa modicum vini haberet, Remigius cellarium introivit et super dolium crucem fecit. Cumque ibidem orasset, mox desuper vinum egreditur quod per medium cellarium fundebatur. Cum autem Clodoveus rex Francie tunc temporis gentilis esset nec ab uxore sua christianissima converti potuisset, videns quod infinitus exercitus Alamannorum super se veniret, domino deo quem uxor sua colebat votum vovit quod si de Alamannis sibi victoriam concederet, mox fidem Christi reciperet. Qua cum fuisset ad libitum assecutus, beatum Remigium adiit et baptizari se postulat. Cumque ad fontem baptismatis venissent, nec ibidem sacrum crisma haberet, ecce columba quandam ampullam cum crismate in rostro detulit, de quo regem pontifex inunxit. Hec autem ampulla in ecclesia Remensi conservatur et inde usque hodie reges Francie inunguntur. Post longum tempus cum Genebaudus vir prudens neptem beati Remigii in uxorem haberet,

et se religionis causa mutuo ab se divisissent, per beatum Remigium Genebaudus episcopus Laudunensis ordinatur. Genebaudus cum uxorem suam causa instruendi sepius ad se venire permitteret, ex frequenti colloquio animus eius in concupiscentiam inflammatur et uterque in peccatum labitur. Cum plurimum ea concepisset et filium peperisset, hoc episcopo intimavit. Et ille confusus ad eam remandavit dicens: Quoniam per latrocinium acquisitus est, volo ut Latro vocetur. Ne autem suspicio oriatur, uxorem sicut prius ad se venire permisit. Verum post primum peccati fletum iterum ruit in peccatum. Que cum filiam peperisset et hoc episcopo retulisset, ille respondit: Illam filiam Vulpeculam nominetis. Tandem ad se reversus beatum Remigium adiit et ad pedes suos prostratus stolam de collo suo deponere voluit. Quod cum sanctus Remigius prohibuisset et ab eo quid acciderat audivisset, blande eum consolans ipsum in quadam cellula parva per VII annos reclusit, ipse interim ecclesiam eius gubernavit. Septimo igitur anno cum in cena domini in oratione persisteret, angelus domini eidem astitit et peccatum suum sibi dimissum perhibuit ac ut foras exire deberet imperavit. Cui cum Genebaudus: Non possum, quia dominus meus Remigius hostium hoc clausit et sigillo suo munivit, angelus ait: Scire ut scias quod celum apertum est, hoc hostium salvo sigillo nunc aperietur, statimque ut dixerat est apertum. Tunc Genebaudus iactans se in medio ostii in modum crucis ait: Etiam si dominus meus Jesus Christus venerit huc, hinc non egrediar nisi dominus meus Remigius huc veniat qui hic me reclusit. Tunc sanctus Remigius admonitione angeli Lugdunum venit et ipsum in loco suo restituit, qui usque ad obitum suum in sanctis operibus perseveravit, et Latro filius eius in episcopatu eidem successit, qui et sanctus fuit.

Tandem beatus Remigius miraculis clarus innumerabilibus in pace quievit circa annum domini CCCCC.

De sancto Hylario

Hylarius dictus est **De nomine** quasi hilaris, quia in servitio domini hilaris fuit. Vel dicitur Hylarius quasi alarius, ab altus et ares quod est virtus, quia fuit altus in scientia et virtuosus in vita. Vel dicitur Hylarius ab hyle quod est quasi primordialis materia que obscura fuit, et ipse in dictis suis magnam obscuritatem habuit et profunditatem. **De sancto Hylario**

Hylarius Pictavie urbis episcopus regionis Aquitanie oriundus quasi lucifer inter astra prefulsit. Hic uxorem primo habuit et filiam, in laicali habitu monachicam vitam ducebat. Tandem in vita et in scientia proficiens in episcopum est electus. Cum igitur beatus Hylarius non solum civitatem suam sed et totam Franciam ab hereticis defenderet, ad suggestionem duorum episcoporum qui heretici fuerant deportatus ab imperatore qui hereticorum fautor erat cum beato Eusebio Vercellensi est in exilium relegatus. Verumque cum heresis arriana pullularet et ab imperatore licentia data esset ut omnes episcopi convenirent et de veritate fidei disputarent, cum sanctus Hylarius advenisset, ad petitionem duorum episcoporum qui eius eloquentiam ferre non poterant Pictavim redire compellitur. Cum autem ad insulam Gallinariam que tota erat plena serpentibus pervenisset et impetum eius descendisset, omnes serpentes eius visione fugavit et in medio insule palum fixit, nec amplius serpentibus data est illius occupare quod vetuit, tamquam pars insule non sit terre sed pelagi. Cum autem Pictavis esset, quendam infantem sine baptismo defunctum suis orationibus ad vitam restituit. Nam tamdiu iacuit in pulvere donec pariter surgerent, senex de oratione et infans de morte. Cum autem Apia filia eius maritum vellet ducere, Hylarius pater eius eam